Ny Papir- og Galanteriforretning.

Naar man passerer Frederiksborggade, opdager man paa Hjørnet af Nansensgade en nydelig Papirforretning, der ved sine smagfulde Billeder og smukke Nipsgenstande drager de Forbigaaende til sig. Det er dog først, naar man træder inden for i Butiken, at man for Alvor fristes, og ønsker sig ikke alt for knappe Lommepenge.

De sirligt opstillede Galanterisager, baade Luksusgenstande og nyttige Skrivematerialer, giver én Lyst til at pynte sine Venners Fødselsdagsbord, og det rigelige Udvalg af elegante Æsker med Brevpapir, saa vel i rosenrødt som i Haabets Farve, vil sikkert bringe de elskende til at udfolde deres poetiske Begavelse. Krystalblækhuse, Sykurve, Visitkortskaale i Bronce og Nikkel pryder de fint og kunstnerisk ordnede Glasskabe. Et Utal af Lykønskningskort, lige fra 2 Øre Stykket til de højeste Priser, pynter Forretningen, saa det hele gør i den dog ikke store Butik et hyggeligt og indbydende Indtryk.

Men det er ogsaa Kvinder, der residerer her, og vi betragter det altid som en lille Sejr for Kvindesagen, naar Kvinder etablerer sig som selvstændige Forretningsfolk, og her er det to unge Damer, som i Fællesskab har sat Bo. Vi vil derfor ikke alene ønske dem en glimrende Handel, men vi vil ogsaa gøre det, der er mere praktisk, anbefale vore Læsere at gøre deres Indkøb i denne sirlige og smukke Forretning, hvorfor vi henviser til omstaaende Avertissement desangaaende.

Billeder fra Kullen.

Af Fru *Rosalie*.

I.

Höganäs! Endelig! En langsommelig Kørsel, der kunde være tilendebragt i en Fjerdedel af den Tid, der brugtes, har bragt os hertil. Man skynder sig ud af Waggonerne. En hel Skare Kuske styrter sig over én; det summer om Ørene med Kullagaard, Kullaberg, Mølle, Korfitzen, Andersen, Johnson og Gud maa vide, hvilke Navne. Enhver anbefaler det Herberg, hvorfra han er udsendt, og har man ikke i Forvejen bestilt sig Logis et bestemt Sted, lader man sig tilsidst slæbe bort af den, som har det bedste Tag i ens Tøj, eller har kapret ens Kuffert. Efter en god Times Kørsel med temmelig rappe, men udslidte Heste, er man i Mølle, et lille Fiskerleje ved Foden af Kullen. — Smaa røde, blaa, brune og graa, grønne og gule Huse, nogle byggede amfitheatralsk op ad Bjerget, malerisk grupperede med Træer og Smaahaver ind imellem, en Legetøjsæske stillet op: det er Mølle.

Og foran det hele Havet, det store, dejlige Vand, hvor Solen gaar ned ude i Horizonten, som en skinnende, guldgul Kugle, og kaster paa Vandet lange Strimer af springende, glitrende, funklende, bestandig glidende Facetter. — Eller efter Regn, naar Skyerne brydes og Solen titter frem imellem dem, bleghvid, og det hele ser ud, som var det et eneste straalende Sølvhav, blankt og tindrende i glinsende Bølgelinjer som skinnende Sølvmoiré — en Øjenslyst til alle Tider!

Jeg opslog min Residens i Mølle hos en Kaptajn. Siden fik jeg at vide, at alle Mennesker dér er Kaptajner — Mændene da, forstaar sig — paa enkelte Undtagelser nær, som ernærer sig ved Fiskeri. Konerne — Konerne, ja, de venter, venter hele Aaret rundt paa den Maaned, da Manden, Husherren, kommer hjem. Man ser det paa dem, disse Kvinder, hvem den evige Venten, den evindelige Ængstelse for Mandens Skæbne der ude i det fremmede giver noget mygt, forpint, eller rettere fortrykt. Næsten legemligt indskrumpne ser de ud; gamle før Tiden, som de sidder der tilbage i det lille, indestængte Leje, hvortil der kun om Sommeren kommer Pust fra den store Verden udenfor. I stille Længsel kredser deres Tanker stadig om ham derude paa Søen, og de opdrager deres Børn i en eneste stor Kærlighed til „Far“.

Og Far kommer, en Maaned eller maaské to; saa bliver der „roligt“ i Huset. Far, den elskede, beundrede Far, hvis Portræt hænger i stort over Sofaen, altid med friske Blomster eller duftende Gran omkring; og de hænger over ham. Hustru og Børn, den hele lange Dag, for Far kan fortælle, mens Øjnene lyser og Glæden høres i Stemmen. Alle de til Hverdags saa tavse og indeklemte Mennesker, alle kan de tale nu, alle har de mange Ord.

Saa kan det vel hænde en og anden Gang, at Far blir derude paa Søen. Jeg saa en saadan stakkels Kone, hvem man bragte det sørgelige Bud, at nu var hun Enke. Manden var gaaet under med en Baad i en forrygende Storm. Hun stod udenfor sit Hus nede ved Stranden, gammel, bleg og udslidt, skønt hun ikke var over de fyrge. Hun saa paa den, der bragte hende Budskabet, det var, lige som hun ikke forstod. Jeg ventede, at hun skulde græde, men Taarer kom der ikke; saa skreg hun lige paa en Gang, et hvinende Skrig, som et Menneske, der pludselig er bleven gal. Jeg saa mig forskrækket om. Lige ret op, som hun stod, var hun falden ned foran mine Fødder. Mændene bar den ulykkelige Kone ind i Huset.

Man tro ikke, at Kvinderne her ovre ligger paa den lade Side. Tvertimod! De bidrager paa deres Maade, hvad de kan, til Husets Velstand. Om Sommeren lejer de Stadsstuerne ud til Fremmede, mens de selv og Børnene kryber sammen i smaa Humre. Propre og nydelige, om end lidt lave til Loft, er de Værelser, der bydes Gæsterne. Man mærker over alt, hvorledes der, selv hvor Forholdene er smaa og Midlerne knappe, fredes og hæges og pyntes og arbejdes for at gøre Hjemmene til det lyseste og bedste, man kender. Sengetøjet udstyres med udsyede Mellemværk og Blonder, hvidt og skinnende er det altsammen; hæklede Tæpper paa Bordene og haandsyede Betræk paa Stolene. Næsten utrolig behændigt, rent ud kunstfærdigt lavede Ting, kan man træffe her. Jeg saa saaledes et Steds et lille Skib, en Tremaster „en miniature“, lavet *inden i* en Flaske. Selvfølgeligt kunde ikke Flasken være dannet uden om Skibet, altsaa maatte det hele forfærdiges inden i Flasken, igennem Halsen sættes sammen af hundreder

---

2)

Dolce far niente.

Af

Johan Nordling.

Kunde man vel forlange mere for 30 Kr. om Maaneden med Kost og det hele?

Han fik fat i den røde Røverhat, tændte sin Cigar og gik ud for at se paa Naturen.

Udenfor paa Bakken sad den gamle Fisker paa Kølen af en Baad og satte Madding paa Fiskergarnet.

„Naa, I har vel godt med Fiskeriet herude, kan jeg tænke?“

„Aa ja, det gaar vel an. Undertiden er det bedre, til andre Tider værre.“

„Men med det store Garn der maa I da fange en hel Hoben Fisk?“

„Ja, saamænd“.

„Skal jeg hjælpe Jer, saa skal I faa at se?“

„Tak, enhver Mand hjælper sig selv.“

Det forstaar sig; men jeg kunde godt lide at lære det. Jeg har fanget mange Fisk i mine Dage, for Resten. Vældige store — baade Aal og Gedder, De forstaar. — Hvordan er det, De har jo en Datter; er hun Deres eneste Barn?“

„Ja, jeg har to døde.“ Den gamle sukkede.

„Hvor er hun nu?“

„Hun er nede paa Engbakken og malker Koen.“

„Naa, De har ogsaa en Ko?“

„Ja, skønt det er jo knap nok med Græsningen.“

„Og Agerbrug?“

„Nej, bare et Stykke Kartofler.“

„Jaasa. Jeg tænkte at gaa rundt om Holmen. Det er vel ikke ret langt?“

„Nej, De kan gaa den rundt paa en halv Time.“

„Saa—aa.“

Han kastede Cigaren bort, skønt den kun var halvt udrøget, stak Hænderne i Bukselommerne og gik fløjtende nedad Bakken imod Stranden til.

Blæsten havde lagt sig hen imod Aften og kun en let Brise strøg hen over Havfladen som for at kruse den, saa den funklede og gnistrede i Solskinnet — man kunde næppe se derpaa, saa ondt gjorde det i Øjnene, — og for at blæse den herlige, friske Havluft ind i Lungerne, bare man aabnede Munden aldrig saa lidt.

Han gik langs Strandkanten og fulgte en Gangsti, der slyngede sig mellem Stenene og Granerne. En Gang imellem kastede han Blikket ud over Fjorden. Her var et ypperligt Motiv: smalt Sund, høj skovklædt Kyst paa den anden Side — og der: den udstrakte, funklende aabne Fjord, mørke fjærne Horizont, en Damper, hvis Røgstriber fortonede sig i fantastiske Former, og hvide Maager med store, skinnende, krumme Vinger. Og se der: det lille Parti med den høje mosgroede Sten og Rønnebærtræets sølvgraa og grønne Blade og rødmende Klaser. Og der — og der — og der — — det var Udsigter, vekslende i en Uendelighed.

Som han stadig gik fremad, kom han omsider til Engbakken. Idet han traadte ud fra Granskoven fik han Øje paa Pigebarnet, der sad og malkede, og han standsede i Skyggen.